

Amanda och Herrman

A-ma-da satt med en krans i
hå-ren, Som äng-el mild och som ros om
vå-ren, när Herr-man hen-ne sin tro-het
svor; Men falskhet ut-i hans hjärta bor.

2. Amanda går sig ner till parken,
Att plocka blommorna uppå marken,
Att binda kransar det bad hon om,
Men allt förgäves, ej Herrman kom.

3. Amanda går sig ner till porten,
Där fick hon se, vad hon icke trodde,
Där fick hon först sina ögon opp,
Fick se sin Herrman med en ann gå bort.

4. »O Herrman, Herrman, vänd om tillbaka,
Till din Amanda, den du försakar,
O Herrman, Herrman, vänd om igen,
Till din Amanda, din trogna vän.»

5. »Amanda, dig jag ej längre älskar,
Ty Elin haver mitt hjärta fånglat,
Ty Elin, hon är min hulda brud,
Gråt ej Amanda, nu är det slut!»

6. Amanda dignar då ned till jorden
»O himlars Gud, vad är jag då vorden,
Nu har du glömt din Amanda bort,
Må gud belöna dig innan kort.

7. O Herrman, Herrman, ditt hårda hjärta,
Det får väl lida med all min smärta,
Må gud allena straffa dig,
Som är otrogen emot mig!»

8. Amanda går sig ner till stranden,
Hon tager avsked med vita handen:
»Adjö, farväl min otrogna vän,
Vi träffas åter i himmelen!

9. O Herrman, Herrman, vad jag dig beder:
Var ej otrogen mot den, du äger,
Att det ej tager ett sådant slut
Som din Amanda, du ägt förut!»

10. Himmelens stjärnor på himlen blänka,
Himmelens klockor i himlen klämta.
Det ropar någon uti mitt bröst:
»Vem har jag, som vill ge mig tröst?»

11. Amanda går sig ned till sundet,
Där fick hon se, en båt låg bunden,
Hon löser båten och seglar av,
Och utpå havet blev Amandas grav.

12. Amanda störtade ned i djupet,
Då var hon klädd i det klara ljuset,
Den vita klädning hon på sig bar,
Som man i oskulden alltid har.